

STÓR SAMRØÐA VIÐ MAGNA OG JÓGVAN ARGE:

Teir gera veruleikan meira spennandi

Orð: Hilmar Jan

Myndir: Kalmar

Vit hava øll somul hoyrt ta hvøssu røddina, sum úttan íhald til andadrátt ella nakað annað heldur seg gangandi í lurtitólunum:

»Tað er máááááááááá. Føroyar hava skorad! Hetta er heilt ótrúliga fantastiskt, heilt fantastiskt!«

Og so heldur hin líka so hvassa og títt røddin fram við einum eins væl valdum orðavali í teirri heilt ótrúliga ferðini:

»Tað er heilt ótrúligt, tað vit síggja her, og nú fara allir spælarnir og teir tveita seg í ein stór-an trunka, mitt her á vøllinum. Hetta er fantastiskt!«

Jú, eingin ivast í, hvørjir mennir eru, sum bæði í landsdysti, landskappingardysti, kappróði, svimjing og øðrum ítrótti við eru førir fyri at geva eina so góða mynd av tí, ið fer fram, at tey, ið ikki eru til staðar, kenna seg sum mitt í øllum hurlivasanum.

Onkur vil enná vera við, at ítróttarløtarnar gerast nógvar ferðir meira spennandi, enn tær í veruleikanum eru, tá teir siga frá.

Talan er sjálvsagt um teir báðar Arge-brøðurnar Magna og Jógván, sum í ávíkavist 14 og 26 ár hava verið úti við mikrofonini, tá serligar hendingar á ítróttarøkinum eru á skránni.

Bæði hyggja og hoyra

Kring Føroya land sita úttan iva túsundvis ítróttar-áhugaðir føroyingar, sum ikki eru vanir at ganga til ítrótt, hyggja at dystum og tilfíkum, men kortini vita akkurat, hvat er farið fram tá og tá, tí teir hava fylgt við tí útvarpinum.

Soleiðis ber á ein hátt til at siga, at nógvar føroyingar bert uppliva ítróttarligar hendingar gjøgnum tað,

Magna og Jógván bera teimum í útvarpinum.

Hvussu ofta sær ein ikki

eisini, at fólk fara at hyggja at fót bóltsdysti við einum lítlum lummalurti

við sær, so tey kunnu vera vís í at fáa alt við, sum fer fram.

Hóast áskoðarin sjálvur sær, hvat fer fram á vøllinum, so vil hann fegin



Tá Kári Reyheim stútaði bóltin í norðuríriska netið í Belfast, misti Jógván Arge málið, tá okkurt í røddini knýtti seg saman. Men síðani hevur hann verið spillfrískur í hálsinum, so sigast má, at rættur leikidómur var í hasum málinum...

eisini hoyra um tað samstundis. Heilt givið nakað, ið ger, at fólk nógvar ferðir betur fáa tað við, sum hendir.

Og tað kann bara vera gott, tá tað er tað, tey vilja.

Fyrstu ferð á jóansøku í 1965

Men hvør er so søgan um hesar báðar merkisverdu brøður, sum hvørt mansbarn á Føroya landi »kennir«?

»Mín fyrsta fót bóltsdyst varpaði eg út á jóansøku í 1965, og minnst eg, at tað var ógvuliga keðiligt veður, og eg fekk alt beint frammaná,« sigur Jógván. »Tað vóru TB og B36, ið spældu, og eg var júst fyltur 18. Hvussu dysturin endaði, minnst eg ikki, men tað var so fyrstu ferð, eg skuldi varpa ein dyst út.«

Av sonnum ein elddópur, tá hugsað verður um, at tað aloftast eru sterkar kenslur millum áskoðararnar, tá talan er um slíkar stevnudystir, ið gjarna fyrr vóru »ársins dystur« á staðnum.

Jógván heldur, at serliga orsøkin til, at teir og eisini pápin Niels Juel Arge hava varpað so nóg út, er at tað altíð hevur verið áhugi fyri ítrótti hjá teimum.

»Bæði kappróður og fót bóltur hava ligið frammalaga, og tað, at vit báðu so nær Gundadali gjørdi eisini sítt til, at ein var nógvar har uppi og eisini spældi nóg sjálvur tey yngnu árin,« sigur Jógván.

Niels Juel sat klárur undir liðini á Magna

Fyrstu ferð Magni skuldi roynd seg, var í Gundadali í 1976, og var hann tá bert 17 ára gamal.

»Eg minnst, at hetta var ein dystur millum B36 og TB, og at gamli sat undir liðini á mær,« greiðir Magni frá. »Hann kanska vildi vera klárur, um tað skuldi kiksa, men tí slapp hann undan, so byrjanin var bara ikki so galin.«